

Шкільна стежина

Зі сльозами на очах...

Прошло багато років... Багато років від того переможного дня, а саме — 65. Прошло ще більше років від того жакливого дня - дня початку війни. Що то були за часи? Що то були за люди? Задумайтесь. Адже вони, також як і ми зараз, мали мрії, надії на майбутнє, але все це зруйнувала війна.

Війна 1941 - 1945 років стала однією з найжакливіших подій людства загалом. Вона перевернула світогляд багатьох. Саме тому люди йшли воювати. Воювати за себе, за свою країну, за свою сім'ю і за своїх нащадків - нас з вами. Задумайтесь, наскільки відважні й сміливі були тоді наші дідусі й прадідусі, які готові були віддати й віддали своє життя за мир і спокій для людства. Наші бабусі й прабабусі, які доглядали за пораненими, а деякі й самі воювали. Задумайтесь над долею тих жінок і дітей, які отримували похоронні листи й дізнавались про загибель своїх чоловіків і батьків. Адже це не просто історія - це жаклива історія 4-ох років.

Але не тільки це було тоді. Радість за перемогу в бою, яка супроводжувалась страхом втратити близьку людину, друга, або ж сум за вже втрачену. Саме в роки війни дружба була найміцнішою, кохання - найтривалішим, а очікування триває й досі.

Війна змусила об'єднатись усі народи і

країни в єдине ціле проти фашистів. Люди здобували перемогу. І здобули. Саме завдяки їм, ми живемо спокійно й мирно.

Наші ветерани це все пережили. Вони бачили це все на власні очі. Очі ці були наповнені сльозами - як сльозами

горя, так і сльозами радості від перемоги. Зараз молодь все менш знає про ті події. Звичайно ж, ми дізнаємось про ті події 1941 - 1945 років з книжок, із чііхось розповідей, із ЗМІ. Але тільки ті люди, які це пам'ятають, знають про страшний біль тієї війни. Саме з такою людиною, Силішиним Г.М., ми вирішили поспілкуватись, щоб дізнатись більше.

— Добрий день, шановний Григорію Петровичу. Щиро вітаємо Вас з 65-річчям з Дня Перемоги.

— Дякую вам. Я вас теж вітаю з цим святом.

— Скажіть, будь ласка, Григорію Петровичу, а де Ви воювали?

— Половина наших ємільчинців воювали під Ленінградом. Ми там пробули близько 5-ти років. Туди нам постачали боєприпаси, а звідти вивозили жінок, дітей і людей похилого віку.

— Чи страшно Вам було йти на війну?

— Насправді всім нам тоді було страшно, бо ніхто не знав, чи повернеться він з війни. Але одне ми знали - ми воювали за свою країну, за свою сім'ю і за майбутнє, яке ми зараз маємо.

— Чи сподобалося Вам, як сьогодні зустріли 65-річчя з Дня Перемоги?

— Так, сподобалося. Дякую вам всім, що святкуєте цей щасливий день. І що уже пройшло 65 років і нас, ветеранів, не забуваєте.

— Дякуємо Вам за інтерв'ю, за те, що поділилися з нами своїми спогадами. Бажаємо Вам всього найкращого, а найголовніше - здоров'я.

Отже, людство створює нову сторінку свого життя, але ніколи не потрібно виривати ту, яка змінила людей і цілі покоління.

Тойда Оксана, Мариніна Олена, Антоненко Валентина, 9-Г кл.

У переддень Великої Перемоги

У переддень 65 річниці Великої Перемоги у нашій школі відбулися уроки-пам'яті, зустрічі з людьми, доля яких була пов'язана з Великою Вітчизняною війною. Так 6 травня до молодших школярів завітала Глушко Фелія Іванівна - вчителька-пенсіонерка, учасник війни. Вона розповіла учням про ті страшні часи, а дещо зачитувала з книжок. Учні 7-А класу, які проводили цю зустріч, розповідали вірші, а насамкінець заспівали "Баладу про солдата"

Зустріч запам'яталася надовго, бо завжди цікаво почути живого свідка тих далеких, але таких важливих для нашої сучасності

років.

А ще кожен клас привітав квітами ветеранів, які проживають в селищі і є підшефними учнівських колективів школи. Вони щиро дякували за те, що ми не забуваємо їх і віддаємо свою шану. Свято Перемоги ми завжди пам'ятаємо.

*Дмитренко Ірина,
7-А клас*

Пам'ятаємо вічно

Минають дні, минають роки,
Але подвиг Ваш не забудемо ми,
Як загарбників підлих
Ви нищили гідно,
Так і подвиг Ваш буде жити
В серці в нас вічно,
Як хоробро Ви йшли
З боєм тільки вперед,
Так і слава про Вас
Буде лунати скрізь.
Як Ви стяг пурпуровий
З боєм несли у Берлін,
Так і перемога Ваша
Буде навіки.
Ваш подвиг пам'ятаємо вічно...

*Сороки Миколи,
учня 6-Б класу*

Ось знову наближається час прощання... У самостійне життя проведатимемо наших випускників-одинадятикласників. Як почувають вони себе зараз перед фінішем? Що на прощання хочуть сказати рідній школі, друзям, вчителям, меншим товаришам? На одному із останніх уроків зарубіжної літератури їм було запропоновано написати декілька слів на тему: "А на прощання, школо, я тобі скажу..." Послухайте їх, і ви все зрозумієте:

Прощаючись зі школою...

"Через декілька днів—Останній дзвінок! А далі—прощання зі школою, в яку можна повернутися тільки в якості гостя. Прощаючись зі школою, хотілося б сказати багато теплих слів учителям, які нас вчили. Вони зробили нас такими, якими ми є. Навчили патріотизму, любові до нашої ЗОШ №1. Також хотілося побажати тим, хто залишається, любити свою школу і бути патріотами своєї країни. Бережіть честь школи і відстоюйте її всюди".

(Глуздань Олексій)

"У нас все було: і труднощі, і радо-

мене 11 років, ліпила з мене людину... Ми всі скоро покинемо її, кожен здобуде професію. А завдяки кому? Школі!"

(Шквирко Олексій)

"За ці 11 років ми стали однією сі-

м'єю, єдиною частинкою"

(Демченко Дарина)

"Я хочу сказати, що не шкодую про те, що пішов учитися саме у цю школу. Тут я знайшов нових товаришів... Хочу подякувати всім працівникам школи, які терпіли наші витівки, і хочу попросити в них пробачення за те, що ми іноді були несправедливими по відношенню до них".

(Данильчук Михайло)

"Особисто я вдячний за те, що під впливом всіх пережитих тут подій зробила багато важливих для себе висновків, які стосуються мене як особистості і допоможуть мені у майбутньому"

(Талько Софія)

"Навіть не віриться, що після літа я не повернусь до школи. Ще декілька років тому я не дуже радів, коли закінчувалось літо і потрібно було йти до школи. Але, прийшовши в школу, я знову веселився, спілкувався з друзями... Якщо кажуть, що сміх продовжує життя, то я повинен прожити до ста років (це мінімум). Отже, школярі, в школі дуже весело."

(Столяров Віталій)

"Щоб були усі відмінниками, знаходили цікаве в науці і шкільному житті"

(Королевич Таня)

"Дуже важливою для нас була підтримка однокласників, друзів. Але наше майбутнє тепер залежить тільки від нас"

(Горбик Марина)

«Шляхи кожного з моїх однокласників розходяться, але я вірю в те, що кожен з нас не раз прийде до школи, загляне в рідний клас. І хоч ми вже й говоримо прощальні слова рідній школі, ми все-таки пам'ятаємо її завжди»

(Данильчук Яна)

"Чомусь не хочу покидати стіни рідної школи. Тільки зараз я усвідомила, що школа—це мій другий дім. Скільки радості, сміху, турбот пережила я тут!"

(Сокирко Настя)

«Я назавжди запам'ятаю першу вчительку, класного керівника, свій клас, всіх вчителів, які дали мені квиток у

життя. Я дійсно буду сумувати за всім: за цікавими, іноді нудними уроками, шкільними святами, веселощами, а особливо витівками, які бували у нас на перерві. Бажання повернутися в рідну школу ніколи не зникне»

(Луцак Павло)

щі, і сум, і щастя. Ми все пережили разом, ми були однією сім'єю"

(Ракс Олена)

"Відкрию Вам один секрет... Всі учні думають, що вчитися нам, вчительським дітям, дуже легко... Але це не так! Батьки дізнаються про оцінки першими за нас і, що саме цікаво, тільки погані. Не встиг щось зробити "не по правилам" - тато знає... Ось таке в нас було життя в школі"

(Онопченко Марина)

"Спасибі тобі за все: за хороші і не дуже миті, за те, що виховувала

"За нами прийдуть інші діти. Хочеться побажати їм такого ж навчання, як і нам, зрозуміти все те, що зрозуміли ми"

(Пляшук Максим)

"Можливо, я погано навчався, але я у спорті доказав, що я можу захистити честь школи, в тому числі і свою честь. Ми зайняли друге місце в області. Попотіли! Але цим я залишив свій слід в школі. Я хочу сказати: "Школо, ти виховала з мене людину". Я дуже радий, що є така велика родина—школа."

(Кемський Ярослав)

«Школа робила нас сильними, бо в ній ми зустрічали перше кохання, розчарування, були і сльози, і

тривоги, все! Але вчителі постійно направляли нас на правильний шлях, давали поради»

(Антонишина Юлія)

"Страшно... Адже ніхто не знає, що чекає нас там, за обрієм. І стає жаль, що не будеш бачити такі знайомі і вже такі рідні обличчя"

(Білоцька Юлія)

"Прощання у всіх випадках—це сум, сльози, зітхання. Ці одинадцять років пролетіли, як птахи у теплі краї, дуже швидко. Тільки зараз усвідомлюєш, що це були найкращі роки..."

(Жосіна Христина)

«Не знаю, як кому, але я не дуже

хочу залишати школу. В школі все таке знайоме, рідне. Я обов'язково ще сюди прийду якось привітатись зі школою»

(Романчук Сергій)

"Я хочу побажати рідній школі, щоб вона стояла ще довго і ніколи не стихав дзвінок і голос першокласників"

(Євсєєв Ігор)

"Школа—дійсно щось особливе, неповторне, яке буває лише раз у житті"

(Дем'янчук Ірина)

"Я навіть не розумію, чому ці роки пролетіли так швидко... Все ж потрібно рухатися вперед. Потрібно здобувати професію"

(Власюк Василь)

Навколо школи стільки доріг. По якій я піду? - не знаю.

(Шабалін Діма)

«Я пам'ятаю перший день у школі, коли йшов дощ, а випускники мені здавалися великими птахами. Я навіть чимось заздрила їм, таким великим, могутнім і по-дорослому красивим. І ось я тут, на їх місці. Не можу сказати, що хотілося б тут залишитись назавжди, але так важко виривати коріння, яке глибокою вросло в ґрунт.»

(Авраменко Аліна)

"11 років—великий термін, відрізок часу,

що аж ніяк не може забутись. А якщо ти провів його весело, цікаво, з друзями і

ще при цьому отримав цінні знання—хіба це не чудово?! Для мене особисто школа стала не просто храмом знань і мудростей, а цілою школою життя."

(Радчук Марина)

"З посмішкою на обличчі я згадува-

тиму своїх улюблених учителів, які наділили мене великим багажем знань, завжди йшли на поступки, підтримували в нелегких ситуаціях. Кожна висока оцінка піднімала настрій, а низька викликала напруження, незгоду і розчарування"

(Романчук Інна)

А на прощання, школо, я Тобі скажу: "Привіт!" Дійсно, привіт. А що ж іще сказати? Надути губи, опустити очі і сльозами оплакувати 11 років навчання? Аж ніяк! Ніс доверху, друзі! Ми йдемо далі, у щось нове, маловідоме. Навіщо сцени прощання, плач, ридання? Ні, непотрібно. Школа не вчила такому. Вона вчила нас бути веселими, життєрадісними, оптимістично налаштованими. І тут раптом у один день ми відкидаємо ці всі принципи і стаємо слабкими істотами... Згадаймо усе те, що було за ці 11 років: веселощі, захоплення, все приємне. Тому дійсно скажемо: "Привіт, школо!", ніби знову поринаємо у вир шкільного життя, яке так не хочеться покидати.

(Талько Микола)

Прощаючись зі школою...

Низький уклін вам, мамо!

День матері відзначається у травні, бо це є місяць пречистої Діви Марії. Вперше організувала День матері американка з Філадельфії Ганна Джарвіч у 1910 р. Серед української громади це свято вперше влаштував Союз українок Канади в 1928 р. Наступного року це свято відзначалось вже й у Львові. Відтоді в другу неділю травня День матері відзнача-

ється дуже широко. З 1990 р. свято повернулось в Україну.

Урочисто, святково, але водночас тепло і по-домашньому провели захід, присвячений Дню матері учні 7-Б класу. Всі ретельно готувалися до цього дня, адже, крім традиційних привітань, ми підготували для своїх матусь і сюрприз – це сувеніри у вигляді елегантної дамської сумочки, яку кожен учень виготовив власноруч. Натхненно, схвилювано і розчулено звучали поетичні рядки у виконанні Ю. Козловської, Т. Мельник, М. Ярошук. Розсмішили наших мам і бабусь майстерним виконанням гуморесок Романчук А. та Мандзюк В. Учні, які відвідують музичну школу, – Мартинюк Д., Любич Д., Мандзюк В.

подарували ліричні мелодії на фортепіано та трубі відповідно.

Мама, в свою чергу, не тільки організувала виставку своїх робіт, а й почастували всіх учасників власними тістечками, тортами, теплими пиріжками й караваєм.

Звичайно, це дійство не могло б відбутися, якби нам не допомогли наш класний керівник Коваленко С. К., вчитель музики Токовий В.В. та Климчук Н.В.

Хочеться нагадати всім, що слова подяки і любові до наших матерів повинні звучати не лише на свята:

Важливі справи залиши,
Вони ще можуть почекати,
Спіши до матері, спіши,
Допоки є на світі мати.

Діана Мартинюк, 7-Б кл

30 квітня у районному будинку культури відбувся КВК. В цьому веселому та надзвичайно цікавому конкурсі брали участь 5 шкіл району, серед них і команда нашої школи – «Веселка». Честь нашої школи гідно захистили: Волощук Олексій (10 – А кл.) – капітан команди, Романюк Анастасія (10 – А кл), Брановицький Роман (10 – А кл), Мартиненко Катерина (10 – Б кл), Дем'янчук Наталія (10 – Б кл), Цейко Володимир (9 – А кл) Готувала команду Чорноморець Наталія Володимирівна, за що їй велика подяка. Виступ нашої команди викликав

КВК пожежників

Виступає команда нашої школи

шквал позитивних емоцій, в ньому була чітко виражена тема конкурсу: «Гей, маленький, зупинись, не пустуй і схаменись». Учасники проявили надзвичайний артистизм, акторську майстерність, єдність команди, був присутній влучний гумор.

Команда почувала себе надзвичайно впевнено завдяки оплескам, підтримці залу. В нас були найкращі вболівальники! Дякуємо вам всім!

Романюк Анастасія, 10-А кл.

Наш клас

Який чудовий травневий ранок. Дивлячись за вікно і спостерігаючи схід сонця, побачивши, як розлітаються і відблискують промені в ранковій росі, бачимо наш 9-Г. Дев'ятий "Г" з його радіощами і негараздами, лагідними усмішками і веселим сміхом. Всі ці дев'ять років, як одна мить, промайнули непомітно.

Минають перші наші кроки у шкільному вирі швидкоплинного часу. Хтось з наших друзів залишить стіни рідної нам першої школи. А інша частина класу буде продовжувати навчання в школі. Будуть перші в їхньому житті негаразди і радощі, з якими вони будуть ділитися з нами, а ми будемо розповідати про шкільні хвилини нашого жит-

тя.

Але скрізь з нами будуть наші перші вчителі Галина Сергіївна і наш класний керівник Людмила Сергіївна. Скільки в цих іменах ніжності, ласки і прихованої суворості.

*(Шишковська Н., Ковальчук В.,
Гулько І., 9-Г кл)*

Над випуском працювали:

учні 9—Г класу разом з класним керівником Марченко Л.С.,

Головний редактор: Пойда Оксана,

Комп'ютерна верстка: Гулько Інна,

Художній редактор: Ковальчук Вікторія, Шишковська Н.,

Літературний редактор—Євтух Н. С., а також творча група курсу "Основи журналістики" на чолі з Тпалько Н.М

Технічна підтримка: Філоненко К. В.